

Spoštovani gospa Vera Zevnik
Direktorica

DOMPLAN d.d.
Bleiweisova cesta 14
4000 Kranj

MNENJE

**o pravni naravi upravljanja kotlovnice, ki kot skupni deli v lasti etažnih lastnikov
služijo ogrevanju večstanovanjskih stavb**

I. UVOD

Izdelali smo Vam pravno mnenje, za katerega ste nas zaprosili dne 22.2.2013 o vprašanju pravne narave storitev upravljanja skupnih delov večstanovanjskih stavb, ki služijo ogrevanju teh stavb.

Kot podjetje, ki se ukvarja z upravljanjem večstanovanjskih stavb, je bila namreč družba Domplan d.d. določena za upravnika v številnih večstanovanjskih stavbah na območju Mestne občine Kranj. Na tej podlagi družba upravlja z večjim številom kotlovnice in pripadajočimi toplovodnimi omrežji, ki kot skupni deli večstanovanjskih stavb služijo za oskrbo etažnih lastnikov v teh stavbah s toplotno energijo. Med temi je skupna kotlovnica v stanovanjski soseski Planina največja in tudi oskrbuje največje število stavb oziroma prebivalcev.

V zvezi s tem ste nam še pojasnili, da družba Domplan d.d. pri upravljanju skupnih kotlovnice ne izvaja sistemskih storitev distribucije toplote v smislu 33. člena Energetskega zakona (Uradni list RS, št. 27/07 – u.p.b., 70/08, 22/10, 37/11 - Odl. US, 10/12 in 94/12; v nadaljevanju: EZ), pač pa v skladu s pooblastili upravnika zastopa etažne lastnike pri sklepanju običajnih poslov, ki so potrebni za zagotavljanje osnovnih pogojev bivanja v večstanovanjskih stavbah. Med njimi seveda tudi takšne, ki se nanašajo na zagotavljanje obratovanja in vzdrževanja skupnih delov stavb kot so kotlovnice in pripadajoče omrežje.

Kot skupni deli stavbe so kotlovnice in toplovodno omrežje praviloma v solastnini etažnih lastnikov stavbe. Določeno posebnost glede upravljanja skupnih delov predstavlja položaj t.i. skupnih kotlovnice iz 23. člena Stanovanjskega zakonika (Uradni list RS, št. 69/03, 18/04 - ZVKSES, 47/06 - ZEN, 45/08 - ZVEtL, 57/08, 90/09 - Odl. US, 56/11 - Odl. US, 87/11, 62/10 - ZUPJS, 40/11 - ZUPJS-A in 40/12 – ZUJF; v nadaljevanju: SZ-1), kjer kotlovnica kot skupni del služi več večstanovanjskim stavbam, katerih etažni lastniki so v preteklosti financirali njeno gradnjo, zakon pa zato na teh skupnih delih vzpostavlja skupno lastnino v korist vsakokratnega etažnega lastnika stavbe, ki se iz te kotlovnice oskrbuje s toplotno energijo. Takšen je tudi primer stanovanjske soseske Planina, kjer oskrba s toploto temelji na skupni kotlovnici, ki je v skupni lasti etažnih lastnikov. Čeprav lastninska razmerja glede skupne kotlovnice Planina še niso usklajena s SZ-1,¹ pa zagotavljate, da to vprašanje ni sporno, hkrati pa pred pristojnim sodiščem že teče postopek za vzpostavitev etažne lastnine, v okviru katerega se bo lastniško vprašanje skupne kotlovnice Planina tudi uskladilo s 23. členom SZ-1.

Navedli ste, da Vas je presenetilo stališče Računskega sodišča v revizijskem poročilu z dne 23.10.2012², ki je upravljanje kotlovnice oziroma toplovodnega omrežja kot skupnih delov v večstanovanjskih stavbah označilo za dejavnost sistemskega operaterja toplote iz 33. člena EZ, kar se mora po tem zakonu opravljati v obliki izbirne lokalne gospodarske javne službe, če zmogljivost kotlovnice presega moč 1 MW.

Po mnenju Računskega sodišča zato na tem področju upravljanja večstanovanjskih stavb v Mestni občini Kranj, ki se torej ogrevajo iz skupnih kotlovnice z močjo večjo od 1 MW, obstaja nezakonito stanje. Občina naj bi s tem kršila 33. člen EZ, ker izvajanja dejavnosti sistemskega operaterja toplote ni uredila kot izbirno lokalno gospodarsko javno službo, pač pa dovoljuje, da družba Domplan d.d. opravlja to dejavnost na nezakonit način kot tržno dejavnost, kljub temu, da niso izpolnjeni pogoji za opravljanje tržne dejavnosti po EZ.

¹ Kot zemljiškoknjižni lastnik na zemljišču, na katerem se nahaja objekt skupne kotlovnice Planina, je še vedno vknjižena Mestna občina Kranj oz. njena pravna prednica.

² Revizijsko poročilo: Ureditev in izvajanje dejavnosti sistemskega operaterja distribucijskega omrežja zemeljskega plina in toplote na območju Mestne občine Kranj, stran 25.

Navedli ste še, da se z navedenim stališčem Računskega sodišča ne strinjate, saj menite, da ne glede na kriterij zmogljivosti kotlov upravljanje skupnih kotlovnih sodi na področje SZ-1 oziroma je to vprašanje predmet urejanja zasebnih razmerij med etažnimi lastniki oziroma etažnimi lastniki in upravnikom njihove lastnine.

Naročilu za izdelavo mnenja ste predložili naslednjo dokumentacijo:

- Pogodbo o opravljanju strokovnih del št. 97/1-3/86;
- Del odzivnega poročila na revizijsko poročilo Računskega sodišča RS;
- Dopis družbe Domplan d.d. in odgovor Ministrstva za gospodarstvo v zvezi z oblikovanjem cene toplote iz leta 2001;
- Pobudo za spremembo oziroma razlago Energetskega zakona, ki jo je na Ministrstvo za infrastrukturo in prostor nasloвила GZS – Zbornica za poslovanje z nepremičninami;
- Mnenje Ministrstva za infrastrukturo in prostor glede upravljanja kotlovnih.

Pri izdelavi tega mnenja smo izhajali iz Vaših navedb in pa zgoraj navedene listinske dokumentacije. Kot je to običajno se pri izdelavi pravnih mnenj pridržujemo pravico, da bi bilo lahko v določenih elementih mnenje ali stališča v mnenju tudi drugačna, če bi se izkazalo, da nismo vedeli za dokumente ali podatke, ki bistveno vplivajo na obravnavana pravna vprašanja.

II. DISTRIBUCIJA TOPLOTE PO DOLOČILIH EZ IN RAZMERJE DO SAMOOSKRBE LASTNIKOV SKUPNIH KOTLOVNIC

1. Distribucija toplote po 33. členu EZ

Ker je po Vašem mnenju težava za nastali položaj posledica različnega tolmačenja določila 33. člena EZ, želite pridobiti naše mnenje o razlagi tega določila, zlasti ali se uporaba tega člena nanaša tudi na primer upravljanja skupnih kotlovnih v večstanovanjskih stavbah, ki se izvaja na podlagi pogodbe o opravljanju upravniških storitev.

a) Zakonski elementi te gospodarske javne službe

Oskrba s toplotno energijo je kot gospodarska javna služba (GJS) opredeljena v prvem odstavku 33. člena EZ:

»Daljinsko ogrevanje in oskrba z energetske plini iz omrežja, razen zemeljskim plinom (v nadaljnjem besedilu: drugi energetske plini), se izvajata kot izbirna lokalna gospodarska javna služba«.

Daljinsko ogrevanje pa je v zakonskih definicijah v 7. točki 4. člena EZ opredeljeno kot:

»Daljinsko ogrevanje ali daljinsko hlajenje (v nadaljnjem besedilu: daljinsko ogrevanje) pomeni distribucijo toplote v obliki pare, vroče vode ali ohlajenih tekočin iz centralnega proizvodnega vira prek omrežja do več zgradb ali lokacij za namene ogrevanja ali hlajenja prostorov ali za procesno ogrevanje ali hlajenje.«

V drugem odstavku 33. člena EZ pa zakon določa izjemo od te javne službe, ko izjemoma dovoljuje, da se dejavnost daljinskega ogrevanja izvaja kot tržna dejavnost, če so kumulativno izpolnjeni določeni pogoji, med katerimi je tudi kriterij zmogljivosti distribucijskega sistema, ki ne sme presegati moči 1 MWh/h.

V povezavi tudi s 34. členom EZ lahko najprej iz te zakonske opredelitve GJS razberemo, da gre pri daljinskem ogrevanju za infrastrukturno javno službo, kjer se kot javna storitev zagotavlja ponudba dostopa do distribucijskega toplovodnega omrežja in transport toplote po tem omrežju, vključno z dobavo toplote končnim odjemalcem. Povsem jasno pa je tudi, da je dejavnost proizvodnje toplote, ki dobavlja energijo takšnim javnim distribucijskim omrežjem, izključena iz opredelitve GJS. Res pa je, da zakon pomanjkljivo ureja obveznosti izvajalcev GJS do proizvajalcev toplote, vendar pa ta razmerja v tej zadevi niti niso pomembna.

Seveda pa je treba pri razlagi upoštevati, da se 33. člen EZ nanaša na opravljanje dejavnosti daljinskega ogrevanja kot gospodarske dejavnosti. Gospodarske javne službe, kot jih opredeljuje tudi Zakon o gospodarskih javnih službah (Uradni list RS, št. 32/93, 30/98 - ZZLPPO, 127/06 - ZJZP, 38/10 - ZUKN in 57/11), namreč po svoji naravi niso nič drugačne od ostalih gospodarskih dejavnosti, ki se opravljajo na trgu, razlikujejo se le po tem, da zakon njihovo opravljanje pogojuje z nekaterimi obveznostmi v javnem interesu. Podlago za zakonsko urejanje gospodarskih javnih služb daje Ustava v drugem odstavku 74. člena, ki zakonodajalcu omogoča, da predpiše omejitve za svobodno opravljanje gospodarskih dejavnosti, če to narekuje javna korist. To pa je tudi storil zakonodajalec v 33. členu EZ, ki je s tem, da je določil javno službo, omejil pravico do izvrševanja svobodne gospodarske pobude na področju daljinskega ogrevanja.

Za uporabo 33. člena EZ je zato potrebno poleg izpolnjevanja elementov iz zakonske definicije daljinskega ogrevanja (1) distribucija toplote, (2) obstoj toplovodnega omrežja in (3) razvod tega omrežja do več stavb, ugotoviti tudi, ali je dejavnost na tem omrežju organizirana kot gospodarska dejavnost. Najmanj kar je v zvezi s tem treba ugotoviti pa je, da izvajalec samostojno zagotavlja ponudbo daljinskega ogrevanja kot javno storitev, v svojem imenu in za svoj račun, in ki zato nosi tudi poslovni riziko iz te dejavnosti.

Za opravljanje gospodarske dejavnosti iz 33. člena EZ je zato bistveno, kako je urejeno razmere izvajalca do uporabnikov njegovih storitev. V razmerju do uporabnikov storitev te javne službe to pomeni, da izvajalec dejavnosti na svoj riziko prevzame obveznost zagotavljanja varnega in zanesljivega dostopa do oziroma uporabe distribucijskega sistema in obveznost zanesljive dobave toplotne energije.³ V skladu s tem so tudi pogodbeni razmerja med uporabniki in izvajalci javne službe drugačne pravne narave kot to velja za razmerja upravljanja po SZ-1. Kot je to običajno pri tovrstnih infrastrukturnih javnih službah, se medsebojna razmerja z uporabniki najprej uredijo s pogodbo o priključitvi na sistem, s katero uporabnik pridobi pravico do priključitve svojih naprav na sistem, razmerja glede pogojev uporabe sistema pa se običajno urejajo s pogodbo o dostopu, ki pa je v tem primeru javne službe lahko hkrati pogodba o dobavi.⁴ Šele na tej podlagi pa je mogoče uporabnike omrežja obravnavati kot končne odjemalce v smislu 42. točke 4. člena EZ, kot osebe torej, ki kupujejo energijo za končno rabo.

Res pa je tudi, da lastništvo izvajalca javnih storitev nad infrastrukturo daljinskega ogrevanja ni nujen pogoj, da izvajalec opravlja to infrastrukturno dejavnost kot gospodarsko dejavnost, mora pa seveda lastnik infrastrukture v tem primeru na izvajalca prenesti vsaj del odgovornosti za upravljanje z omrežjem in s tem povezanih storitev, ne pa da izvajalec deluje le kot zastopnik v imenu lastnika ali za njegov račun.

Praktično to pomeni, da mora v zgornjem primeru lastnik obstoječe infrastrukture na izvajalca prenesti vsaj del lastniških upravičenj do nadzora nad uporabo omrežja, na podlagi katerih bo izvajalec smel graditi ali posodabljeni infrastrukturo, ki se uporablja za opravljanje javne storitve daljinskega ogrevanja iz 33. člena EZ, ter bo smel to infrastrukturo tudi upravljati in vzdrževati določeno obdobje.

b) 33. člen EZ in vprašanje samooskrbe

Od opravljanja daljinskega ogrevanja kot gospodarske dejavnosti pa je jasno treba ločiti samooskrbo. To je pravica lastnikov skupnih delov in naprav v večstanovanjskih stavbah, kar predstavlja tudi položaj skupne kotlovnice iz 23. člena SZ-1, da si sami organizirajo lastno oskrbo s toplotno energijo. Gre torej za različen pravni položaj, za pravico, ki izvira iz izvrševanja ustavno varovanih lastniških upravičenj na stvari in ne za pravico, čeprav je z njo sicer tesno povezana, ki bi izvirala iz uresničevanja svobodne gospodarske pobude. Izvrševanje lastninske pravice za lastno rabo pa seveda ne pomeni opravljanje gospodarske dejavnosti. Prav tako lastnike, ki izvršujejo pravico do samooskrbe, zato tudi ni mogoče obravnavati kot končne odjemalce v smislu EZ.

³ Podrobneje o odgovornosti distributerja toplote kot izvajalca GJS glej na primer 2. člen Sistemskih obratovalnih navodil za distribucijsko omrežje za oskrbo s toploto za geografsko območje Mestne občine Maribor (Uradni list RS, št. 65/07).

⁴ Glej tudi že omenjena sistemska obratovalna navodila.

Tako je treba v skladu s tem ugotoviti, da 33. člen EZ v ničemer ne preprečuje lastnikom skupnega toplovodnega omrežja oziroma lastnikom skupne kotlovnice, da si na svoji lastnini organizirajo lastno oskrbo s toplotno energijo. Vsaka drugačna razlaga tega člena bi vodila do ustavno neskladnega rezultata, katerega posledica bi pomenila nedopusten poseg v ustavno pravico do zasebne lastnine iz 33. člena Ustave. Res pa je, da lahko izvrševanje te pravice preraste v izvrševanje svobodne gospodarske pobude in s tem na področje uporabe 33. člena EZ, čim bi lastniki svoje omrežje začeli gospodarsko izkoriščati tudi za toplotno oskrbo drugih uporabnikov.

Prav tako pa je treba ugotoviti, da na izvrševanje samooskrbe ne vpliva, če lastniki za upravljanje lastne stvari pooblastijo katerega izmed njih ali tretjo osebo, da po njihovem naročilu in za njihov račun upravlja s stvarjo oziroma jih zastopa pri sklepanju poslov, ki se nanašajo na upravljanje te stvari. Določitev upravnika je na področju upravljanja skupnih delov večstanovanjskih stavb celo zakonska obveznost etažnih lastnikov.

2. O stališču Računskega sodišča glede razlage 33. člena EZ

Najprej moramo opozoriti, da iz revizijskega poročila nikakor ne uspemo povsem jasno razbrati razlogov, ki pojasnjujejo stališče Računskega sodišča. To kar pogrešamo in kar iz revizijskega poročila ne izhaja, so razlogi, na podlagi katerih je Računsko sodišče v tej zadevi zaključilo, da je treba storitve upravljanja, ki se nanašajo na toplotno oskrbo večstanovanjskih stavb iz skupnih kotlovnice in ki se izvajajo na temelju Pogodbe o opravljanju strokovnih storitev, obravnavati kot opravljanje gospodarske dejavnosti systemskega operaterja toplote.

Pravzaprav ugotavljamo, da Računsko sodišče pri tem navaja okoliščine, ki tega zaključka niti ne podpirajo. Okoliščine namreč, da je toplovodno omrežje in kotlovnica v skupni lastnini etažnih lastnikov in da družba Domplan d.d. z njimi upravlja kot upravnik večstanovanjske stavbe na podlagi Pogodbe o opravljanju strokovnih storitev, ravno nasprotno kažejo na položaj izvrševanja samooskrbe etažnih lastnikov.

Da gre pri tem za položaj samooskrbe, pa potrjujejo tudi naslednje okoliščine, ki izhajajo iz predložene dokumentacije:

- v skladu s pooblastili upravnika po SZ-1, pa tudi iz 10. člena Pogodbe o opravljanju strokovnih storitev izhaja, da družba Domplan d.d. v okviru opravljanja upravniških storitev deluje le kot zastopnik etažnih lastnikov pri sklepanju poslov s tretjimi osebami glede obratovanja in vzdrževanja skupnih delov, ki služijo ogrevanju;
- po vsebini ugotavljamo, da se v Pogodbi o opravljanju strokovnih storitev prepletajo elementi podjemne in mandatne pogodbe, kar nedvomno ustreza pogodbi o opravljanju upravniških storitev iz 53. člena SZ-1, katere bistvo je, da upravnik deluje po naročilu in za račun etažnih lastnikov;

- kar je še pomembno, Pogodba o opravljanju strokovnih storitev ne vsebuje nobenih določil, ki bi na upravnika prenašala kakršnakoli lastniška upravičenja nad uporabo skupnega toplovodnega omrežja oziroma skupnih kotlovnice in odgovornosti v zvezi s tem, pač pa so s pogodbo etažni lastniki zadržali zase in v celoti vse lastniške interese glede skupnega omrežja in skupne kotlovnice;
- glede na ugotovitve iz prejšnjih alinej zato Pogodbe o opravljanju strokovnih storitev po njeni pravni naravi tudi ni mogoče obravnavati kot pogodbe o priključitvi na toplovodno omrežje oziroma pogodbe zagotavljanju dostopa do tega omrežja niti kot pogodbe o dobavi;
- to dokazuje tudi sklenitev posla o prenovi skupne kotlovnice Planina in njeni nadgradnji s sistemom kogeneracije, ki ga je družba Domplan d.d. kot upravnik kotlovnice sklenila z investitorjem v imenu etažnih lastnikov;
- poleg tega nam je naročnik tega mnenja zagotovil, da proizvedena toplota iz skupne kotlovnice Planina ni blago, ki bi ga v smislu dobave iz 17. točke 4. člena EZ tržil upravnik, pač pa se od investitorja odkupuje za račun etažnih lastnikov;
- prav tako so etažni lastniki sami izbrali dobavitelja energenta za kotlovnico Planina;
- nenazadnje lahko temu dodamo še mnenje Ministrstva za gospodarstvo, ki v bistvu ugotavlja, da storitve upravljanja kotlovnice, ki se izvajajo na osnovi razmerja med upravnikom in etažnimi lastniki v večstanovanjskih stavbah, niso zavezane obvezni kontroli cen na področju daljinskega ogrevanja.

Resda je mogoče Pogodbo o opravljanju strokovnih storitev v smislu drugega odstavka 57. člena SZ-1 razumeti tudi tako, da upravniku daje pravico, da sam opravlja določene posle glede obratovanja in vzdrževanja skupne kotlovnice in toplovodnega omrežja (priloga I – naloge na področju ogrevanja), vendar pa to samo po sebi nikakor še ne pomeni, da s tem upravnik prevzema izvajanje dejavnosti systemskega operaterja toplote iz 33. člena EZ. Pomeni samo, da zagotavljanje ponudbe posameznih storitev, ki so potrebne za obratovanje in vzdrževanje skupnega toplotnega omrežja, prevzame upravnik, ki te storitve tudi zaračuna po veljavnem ceniku in stroške razdeli med etažne lastnike, ne pomeni pa to prevzemanje obveznosti zagotavljanje dostopa in uporabe sistema kot samostojne storitve, kar bi bilo seveda predmet gospodarske dejavnosti iz 33. člena EZ.

Glede na predloženo dokumentacijo lahko zato ugotovimo, da razmerja med upravnikom in etažnimi lastniki glede upravljanja skupnih delov, ki služijo toplotni oskrbi večstanovanjskih stavb, kot v tej zadevi temelji na Pogodbi o opravljanju upravnih storitev, ni mogoče označiti za razmerje med sistemskim operaterjem toplote in končnimi odjemalci v smislu upravljanja dejavnosti iz 33. člena EZ.

V kolikor je na drugi strani stališče Računskega sodišča mogoče razumeti tako, da se 33. člen EZ nanaša tudi na položaj samooskrbe iz skupnih kotlovnice, pa je glavna

težava te razlage, da širi uporabo 33. člena EZ tudi na področje lastninskopravnih razmerij v večstanovanjskih stavbah, ki so urejena s SZ-1 in splošnimi pravili stvarnega prava. Jasno pa je tudi, da kriterij zmogljivosti kotla pri tem seveda ne more vplivati na navedeni pravni položaj lastnika. Že zgoraj smo ugotovili, da je treba takšno razlago kot ustavno neskladno zavrniti, saj bi pomenila dejansko razlastitev etažnih lastnikov. Etažnim lastnikom bi namreč ostala le gola lastninska pravica na skupni infrastrukturi, medtem ko bi odločanje o pogojih uporabe njihove lastnine prevzela lokalna skupnost in pa izvajalec, ki bi ga lokalna skupnost pooblastila za upravljanje z distribucijskim sistemom.

III. SKLEPNO

1. Najprej glede razlage 33. člena EZ v tem pravnem mnenju ugotavljamo, da določilo ureja položaj, ki se nanaša na izvrševanje svobodne gospodarske pobude na področju daljinskega ogrevanja. V bistvu je zakonodajalec s tem določilom na temelju drugega odstavka 74. člena Ustave omejil svobodo opravljanja dejavnosti daljinskega ogrevanja, kadar se seveda opravlja kot gospodarska dejavnost.

2. Po drugi strani zato samooskrba s toplotno energijo, ki se izvaja v okviru kotlovnice oziroma toplovodnih omrežij kot skupnih delov v skupni lasti ali solasti etažnih lastnikov večstanovanjskih stavb, ne sodi na področje uporabe tega člena. Samooskrba pomeni izvrševanje lastninske pravice na stvari in kot taka njeno izvrševanje nima gospodarskega značaja. Lastnik je v tem položaju varovan z ustavno pravico do zasebne lastnine iz 33. člena Ustave, zato bi vsaka drugačna razlaga 33. člena EZ posegla v to ustavno pravico in jo je iz tega razloga, kot ustavno neskladno, treba odločno zavrniti.

3. Prav tako je treba ugotoviti, da na izvrševanje samooskrbe ne vpliva, če lastniki za upravljanje lastne stvari pooblastijo katerega izmed njih ali tretjo osebo, da po njihovem naročilu in za njihov račun upravlja s stvarjo oziroma jih zastopa pri sklepanju poslov, ki se nanašajo na upravljanje te stvari. Kar je na stanovanjskem področju določeno celo kot zakonska obveznost etažnih lastnikov.

4. Tudi če pogodba o opravljanju upravniških storitev pooblašča upravnika, da sam izvaja določena dela glede obratovanja in vzdrževanja skupne kotlovnice in toplovodnega omrežja, to nikakor še ne pomeni opravljanje storitev systemskega operaterja toplote v smislu 33. člena EZ.

5. V zvezi s tem smo v tem mnenju tudi ugotovili, da na podlagi predložene dokumentacije ni izkazano, da bi družba Domplan d.d. te storitve upravljanja izvajala kot samostojno gospodarsko dejavnost v smislu 33. člena EZ. V

razmerju do etažnih lastnikov navedena družba na temelju Pogodbe o opravljanju strokovnih storitev le izvršuje njihove odločitve, jih zastopa v pravnem prometu in po njihovem naročilu opravlja posamezne storitve, ki so potrebne za obratovanje in vzdrževanje skupnih delov. Opravljanje dejavnosti iz 33. člena EZ bi zahtevalo na drugi strani tudi povsem drugačno ureditev pogodbenih razmerij z uporabniki storitev daljinskega ogrevanja, iz katerih bi moralo jasno izhajati, da je izvajalec dejavnosti odgovoren za zagotavljanje dostopa do toplovodnega omrežja, njegove uporabe in za dobavo energije, kar pa iz Pogodbe o opravljanju strokovnih storitev v tej zadevi ne izhaja.

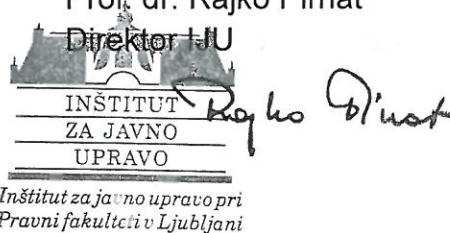
6. Glede na navedeno v tem mnenju lahko torej na vprašanje naročnika odgovorimo, da upravljanje skupnih kotlovnice in pripadajočega vročevodnega omrežja, kot skupnih delov večstanovanjskih stavb, ki se izvaja na podlagi pogodbe o opravljanju upravniških storitev v smislu SZ-1, ne sodi med dejavnosti gospodarske javne službe iz 33. člena EZ.

V Ljubljani, dne 14.3.2013

Boštjan Zuljan, univ.dipl.prav.
Strokovni sodelavec IJU

Prof. dr. Rajko Pirnat
Direktor IJU

INŠTITUT
ZA JAVNO
UPRAVO

*Inštitut za javno upravo pri
Pravni fakulteti v Ljubljani*